

||28-06-18||

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন।

"যেনেকৈ পিতাৰ সকলোৰে ওপৰত দয়া উপজে, ঘৃণা নাহে এনেকৈ তোমালোকেও কাৰো ওপৰতে ঘৃণা নকৰিবা, দয়াশীল হোৱা"

*প্ৰশ্ন:- দয়াশীল পিতাৰ গোটেই বিশ্বৰ ওপৰত এক প্লেন আছে সেয়া কি ?

*উত্তৰ:- সকলো মানুহ আত্মিক তত্ত্ব সৈতে পতিতৰ পৰা পৰিত্ৰ বনোৱা, মুক্তি আৰু জীৱন মুক্তি প্ৰাপ্তি দিয়া। এই প্লেন টো পিতাৰ হয়। তুমি সন্তানে পিতাৰ সহায়ক হয়। তুমি প্ৰথমে নিজৰ ওপৰত দয়া কৰা। শ্ৰীমতৰ ওপৰত নিজকে পৰিত্ৰ বনোৱা। তাৰ পিছত সকলোকে বিকাৰ ৰূপী লেতেৰা পৰা উলিয়াই দিয়াৰ সেৱা কৰা।

*গীত:- কোন আহিল মোৰ মনৰ দ্বাৰত কান আয়া মৈ মন কে বুঝারে।....

ওম শান্তি। কোন আহিল? পিতা আহিল। কাৰ ওচৰলৈ। সন্তান সকলৰ ওচৰলৈ। পিতাই কয় মোৰ ওচৰলৈ। এতিয়া তোমালোকে সন্মুখত বহি আছে। জানিলা যে পিতা বহুত দয়াশীল হয়। পিতাই জানে এই মোৰ সন্তান সকলক ময়াই বহুত দুখী পতিত বনাই দিলে। এই কথা সন্তান সকলে নাজানে। বাবাই জানে সেই গতিকে পিতাৰ দয়া আছে। ঘৃণা নাহে। পিতাই কয় মই তোমালোকক সুখৰ সম্বন্ধলৈ পঠিয়াই দিছিলোঁ। 5 হাজাৰ বৰ্ষৰ কথা। পুনৰ ময়াই ড্ৰামা অনুসৰি তোমাক দুখী বনাইছে। প্ৰথমে তোমালোক সতো প্ৰধান আছিল, তাৰ পিছত ৰজো তমো লৈ আহিলা। এই কথা মই জানো। তোমালোক মোৰ সন্তান। ময়েই আহিব লগীয়া হয় তোমালোকক পৰিত্ৰ বনাবলৈ, ৰাজ্য ভাগ্য দিবলৈ। সন্তানেও বুজি পায় সঁচাকৈ পিতা আহিল। মৰমৰ সাগৰ, শান্তিৰ সাগৰ। আমাক সুখ। শান্তিৰ দুনিয়ালৈ লৈ যাবলৈ। বাবাই জানে এই ময়া সকলোৰে ভিতৰত ডাঙৰ শত্ৰু এই কাৰণে মই আহোঁ। কিন্তু মই হলোঁ বিচিত্ৰ এই কাৰণে মোক কোনেও চিনি নাপায়। আগতে বুজিছিল যে কৃষ্ণই আহি ৰাজযোগ শিকাইছিল, স্বৰ্গৰ মালিক বনাইছিল। কিন্তু কেতিয়া আৰু কেনেকৈ এই কথা নাজানে। এতিয়া পিতাৰ বহুত দয়া উপজে কিয়নো জানে সন্তান সকল ময়াৰ 5 ভূতৰ বশ হৈ গল। বশীভূত, তেওঁলোকক এতিয়া মুক্ত কৰো। পিতাই কয় সন্তান এতিয়া মোৰ কাৰণে বা এই ভাৰত অথবা গোটেই বিশ্বৰ কাৰণে মোৰ মত ওপৰত চলা। মোক স্মৰণ কৰা আৰু দয়াশীল হোৱা। সকলোকে পিতাৰ পৰিচয় দিয়া। বিচাৰক সকলে ভগৱানৰ শপত খোৱাই। কিন্তু কিয়। এই কথা কোনেও নাজানে। ভগৱান কোন হয়। মাথো ভগৱান বুলি কৈ দিয়ে। পিতা বুলি শব্দও আছে। যেতিয়া শপত খোৱা হয় তেতিয়া তেওঁলোকে বুজি নাপায়। কয় ভগৱান পিতাৰ নামত শপত খোৱা। শপত এই কাৰণে খোৱা হয় যদি কোনো ওলোটাক কৰ্ম কৰো তেতিয়া ভগৱানে শান্তি দিব। যেনেকৈ ঘৰত সন্তানে ওলোটাক কৰিলে তেওঁলোককে ভয় কৰি থাকে পিতাই চৰ মাৰিব। তেওঁলোকে ভগৱানৰ শপত খোৱাই। কিন্তু নাজানে ভগৱান কোন হয়। কেনেকৈ শান্তি দিয়ে? খ্ৰীষ্টীয়ন সকলে বাইবেল উঠাই। কোনোৱেই গীতা উঠাই। বুজি লয় গীতাৰ ভগৱান কৃষ্ণ আছিল। গতিকে কৃষ্ণক সন্মুখত ৰাখি ক্ষমা বিচাৰে। বুজে যদি মই মিছা কওঁ তেন্তে শান্তি খাব লাগিব। এতিয়া পিতাক সত্য বুলি কব। খ্ৰীষ্টক গোটেই দুনিয়া খনে সত্য বুলি নকয়। চিৰ সত্য হল ভগৱান পিতা কিন্তু তেওঁক নাজানে। যেতিয়া পিতা আহি সন্তান সকলক জন্ম দিয়ে, তেতিয়া সন্তানে পিতাক চিনি পায়। এতিয়া তোমালোক সন্তানে জানিলা বাবাই (আমাক) নিজৰ কৰি ললে। এই মাতৃৰ দ্বাৰা যজ্ঞ ৰচনা কৰিলে। তেওঁক আদি দেৱ বুলি কোৱা হয়। এইটো বহুত সূক্ষ্ম কথা। যি বিশাল বুদ্ধি হয় তেওঁ এই কথাক বুজিব পাৰিব। কয় পিতা হল গতিতক পাৱন বনোঁতা। ভাল কথা, পাৱন দুনিয়া কোন খন? কি মুক্তিক পাৱন দুনিয়া বুলি কবা বা জীৱন মুক্তিক পাৱন দুনিয়া বুলি কোৱা যায়? এই কথা কোনেও নাজানে। গায়ন বহুত কৰে। তেওঁলোকৰ বুদ্ধিত মাথো এই কথা আছে যে পৰমাত্মা আছে। কিন্তু তেওঁৰ ৰূপ আদিক নাজানে। কিন্তু কয় সৰ্বব্যাপী।

পিতা বহুত দয়াশীল, মৰমৰ সাগৰ। গতিকে সন্তান সকলেও দয়া কৰিব লাগে। মৰম কৰা উচিত। পিতাই বহুত দয়া কৰে, তেওঁক কোৱা হয় দয়াৰ সাগৰ। পিতাই কয় তত্ত্ব সৈতে গোটেই সৃষ্টিৰ ওপৰত মই দয়াৰ সাগৰ হওঁ। জ্ঞানপূৰ্ণ হওঁ। মৰমতো পূৰ্ণ। বহুত মৰমীয়াল বনোঁ। যেনেকৈ শ্ৰী কৃষ্ণ কিমান মৰমীয়াল! তেওঁৰ পৰিয়ালৰ সকলোৱেই মৰমীয়াল। বাস্তৱতে ৰাজত্ব ৰজাৰ বুলি কোৱা যায়। ৰজা এডৱাৰ্ড ৰাজত্ব বুলি কোৱা হব। বেল্‌সৰ ৰাজকুমাৰ নহয় বুলি কব। ৰাজকুমাৰেই পিছত ৰজা হব। তেনেকৈ এয়াও তেনেকুৱাই। খ্ৰীষ্টান সকলৰ কৃষ্ণৰ ৰাজধানীৰ লগত বহুত আছে। সেই খ্ৰীষ্টান সকলে কৃষ্ণৰ ৰাজধানীৰ পৰা বহুত আমদানি / উপাৰ্জন কৰে। প্ৰথমে কৃষ্ণৰ ৰাজধানীক নিজৰ হাতলৈ লৈ লয়। পুনৰ দি থাকে। কৃষ্ণৰ বুলি কোৱা অথবা লক্ষ্মী নাৰায়ণৰ 1/3

ৰাজধানী আছিল। এতিয়া তেওঁ লোক খ্ৰীষ্টান সকলে কৃষ্ণক বিশ্বৰ ৰাজধানী দি দিব। কিমান আচৰিত কথা। এতিয়া তেওঁ লোকেই কৃষ্ণৰ ৰাজধানী খন গঢ়াত সহায় কৰি আছে। অন্ত গোটেই ৰাজধানী কৃষ্ণক দি যাব এই কাৰণে কৃষ্ণৰ মুখত মাখন দেখুৱা হয়। এনে নহয় যে কোনো মাখনৰ লাড়ু আছিল। দুই বান্দৰে নিজৰ মাজত যুদ্ধ কৰে তেতিয়া মাখন কৃষ্ণই পায় যায়। ভাত্ৰয়ে যুদ্ধ নকৰে, বান্দৰে কৰে। 5 বিকাৰো বান্দৰৰ ওচৰত অতিকৈ থাকে। এতিয়া তোমালোকে কৃষ্ণৰ ৰাজধানী গঢ়ি আছা। বিশ্বৰ মালিক হোৱাৰ মাখন তোমালোকে প্ৰাপ্ত কৰা। লেন দেনৰ অথবা কৰ্মৰ হিচাব কিতাব কেনেকুৱা! খ্ৰীষ্টান সকলৰ কৰ্মও চোৱা, ৰাজধানী লৈও আকৌ দিব। নিজৰ মাজত কিমান কাজিয়া কৰে। ৰাজত্বৰ মাখন তথাপিও তোমালোকে পোৱা। তোমালোকে ৰাজকুমাৰ ৰাজকুমাৰী হবা গৈ। তোমালোক সন্তান সকলেও বহুত দয়াশীল মৰমীয়াল হব লাগে। ঘৃণা কৰিব নালাগে। দুনিয়াত এজনে আনজনৰ প্ৰতি ঘৃণা ৰাখে। যেনেকুৱা ৰজা ৰাণী তেনেকুৱা প্ৰজাও কুমাংক অনুসৰি ঘৃণা ৰাখে। নিজৰ মাজতে কাজিয়া কৰি মৰিব।

পিতাই বহুত ভাল দৰে বুজায়, ইয়াত। ঘৃণাৰ কোনো কথা নাই। এয়াও ড্ৰামাত লিখা আছে। প্ৰতি জন মানুহে নিজকে নীচ পাপী বুলি কয়। মন্দিৰলৈ গৈ নিজৰ ওপৰত ঘৃণা কৰে। মহাত্মাক পৱিত্ৰ বুলি বুজি তেওঁৰ শৰণত পৰে। আপুনি পৱিত্ৰ আৰু আমি পতিত। এই সকলো কথা পিতাই জানে।

মনুষ্যই ভগৱানৰ নামত শপত খায় কিন্তু সেয়াও মিছা শপত হৈ যায় কিয়নো ভগৱানক নাজানে। যদি ভগৱানৰ নাম লৈ শপত লোৱা হয় তেতিয়া বুদ্ধিত আহিব লাগে তেওঁৰ পৰা আমি স্বৰ্গৰ প্ৰাপ্তি পোৱা উচিত। স্বৰ্গ কি হয়? এই কথা কোনেও নাজানে। আৰে তোমালোকে কোৱা আমুকৰ মৃত্যু হল, স্বৰ্গবাসী হল। তেন্তে কলৈ গল। একো বুজি নাপায়। পিতাৰ কাৰো ওপৰত ঘৃণা নাই। সকলোৰে প্ৰতি মৰম আছে। এতিয়া তোমালোক সন্মুখত আছা। সন্তান সকলক বিশেষ ভাৱে, বাকী সকলক সাধাৰণ ভাৱে। তোমালোক পঢ়াই জীৱন মুক্তি দিওঁ আৰু সকলোকে মুক্তি ধামলৈ লৈ যায়। মোৰ সকলোৰে ওপৰত মৰম আছে। সেই চৰকাৰে অনেক যোজনা বনাই থাকে। বাবাই কয় মোৰ হলে এটাই যোজনা। পতিত মানুহক পৱিত্ৰ দেৱী দেৱতা বনোৱা। মানুহে মাতেও পতিত পাৱন আহাঁ। পুনৰ তেওঁক নজনাব বাবে কৈ দিয়ে আমিহেই পতিত পাৱন। সেই গতিকে বাবাই বুজায় সৰ্ব প্ৰথমে মুখ্য বিচাৰক জনৰ সেৱা কৰা। তেওঁক বুজাব লাগে যে আত্মাৰ পিতা এজনেই, তেওঁৰ শপত কি লোৱা? শপত লোৱাৰ সময়ত কি কৃষ্ণ মনত আহে? খ্ৰীষ্টান সকলক সোধা খ্ৰাইষ্ট স্মৰণত আহে নে ভগৱান (God father) মনত পৰে। জ্ঞাত হোৱানে যে পাপ কৰ্ম কৰিলে শাস্তি খাব লগীয়া হব। কিন্তু পিতাই কেতিয়াও শাস্তি নিদিয়। তেওঁ হল কৰণ কৰাবন হাৰ(কৰ্তা ধৰতা)। ধৰ্ম ৰাজৰ দ্বাৰা শাস্তি দিয়াই। ভগৱানতো বহুত মৰমীয়াল হয়। তেওঁলোকে মিছা কলংক লগাই দিয়ে যে পিতাই সুখ দুখ দিয়ে। তেন্তে তেওঁ কি নিৰ্দয় হয়। গোৱাও হয় ক্ষমাৰ সাগৰ (দয়াৰ সাগৰ)। বাবাই কয় মই কেনেকৈ নিৰ্দয়তা কৰিম। মায়াই তোমাৰ ওপৰত নিৰ্দয় হৈ পৰে। মইতো তাৰ পৰা মুক্ত কৰাও। মায়াই তোমাক শ্ৰাপিত কৰাই। এয়াও খেল। সুখ ধাম খন দুখৰ ধাম হব লগা আছিল। ভাৰতেই সুখ ধাম আছিল, এতিয়া দুখ ধাম হল। বাবাই পুনৰ সুখ ধামৰ মালিক বনায়। কিন্তু এনে নহয় যে দুখ ধামৰ মালিকো নিজেই বনাব। সন্তানে কয়ঃ বাবা মৰমৰ সাগৰ। বাবা আপোনাৰ শ্ৰী মতৰ মতে চলি আমি নিজকে পৱিত্ৰ বনাম। নিজৰ ওপৰত দয়া কৰিম। যিমনেই শিক্ষকৰ পৰা পঢ়িব সিমনেই নিজৰ ওপৰত দয়া কৰিব। নহলে ফেল হৈ যাব। এতিয়া তোমালোকৰ বুদ্ধিত ভাল দৰে জ্ঞান আছে। তোমালোকে জানা জ্ঞানৰ সাগৰ, দয়াৰ সাগৰ, পতিতৰ পৰা পৱিত্ৰ বনাওঁতা এজনেই পিতা। গতিকে তেওঁৰ মতে চলিব লাগে। নিজৰ মত মানেই ৰাৱণৰ মত। শ্ৰী মতৰ মতে নচলি নিজৰ বা কোনো মনুষ্যৰ মতৰ মতে চলিলে তেতিয়াহলে ঠগ খায় যাব। শ্ৰীমতৰ মতে প্ৰতি খোজে চলিলে নাওঁ পাৰ হৈ যাব। বহুত ওখলৈ উঠিব লাগিব। মায়াৰ ধুমুহা ভিন্ন ভিন্ন ৰূপেৰে আহে। পিতাৰ কাৰো ওপৰত ঘৃণা নাই। সন্তান সকলেও এনেকোৱা হোৱা উচিত। অজামিলৰ দৰে পাপী সকলোৱেই হয়। এটা গানত আছে নহয় মই এটা সৰু লৰা। যেনেকৈ কয় নহয় যে মই এক মাহৰ সন্তান। পুৰণা সন্তানটো আপোনাৰ বহুত আছে যি সকলক আপুনি পৱিত্ৰ বনাই আছে। গতিকে মোক সৰু সন্তানকো পৱিত্ৰ বনোৱা। সেই গতিকে কোৱা হয় যে শ্ৰী মতৰ মতে চলা তেতিয়া পুৰণি সন্তান সকলককৈও ভাল দৰে যাব পাৰিবা। লিফ্টও পোৱা যাব। পলমকৈ অহাৰ বাবে তোমালোকক শক্তিৰে যোগদান পোৱা। শক্তিও (ব্ৰহ্মাকুমাৰী) ক্ৰমাৎ অনুসৰি আছে। এনেকৈ কোৱা নহয় যে তোমালোকে শক্তিৰ লগত বুদ্ধি যোগ লগোৱা। শক্তি সকলৰ পৰা তোমালোকে শংখ ধ্বনি শুনা। বুদ্ধি যোগ বাবাৰ লগত লগোৱা। বাবাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া বিকৰ্ম বিনাশ হব। দোল বজোৱা। ইয়াত কোনো অন্ধশ্ৰদ্ধাৰ কথা নাই। কলেজত কোনো অন্ধ শ্ৰদ্ধাৰ কথা নাথাকে। এইয়া হল ঈশ্বৰীয় পিতাৰ বিশ্ব বিদ্যালয়। জ্ঞানৰ সাগৰ ভগৱান পিতাই বহি আমাক পঢ়াইছে। তোমাৰ লক্ষ্য উদ্দেশ্য হল আমি মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হম। 2/3

মানুহৰ পৰা বেৰিস্তাৰ হ'লে বুদ্ধিযোগ বেৰিস্তাৰৰ লগত থাকে। ডাক্তৰৰ লগত নাথাকে। এইখনো মহাবিদ্যালয়, অক্ষশুদ্ধা নহয়। লক্ষ্য উদ্দেশ্য আছে। পিতা ভগৱানে আমাক পঢ়াই থাকে। গীতাতো ভগৱানৰ বাক্য আছে কিন্তু ভগৱান কোন?—এইটো গীতা থকাজনেও নাজানে। এই ব্ৰহ্মাও কয়- আমিও গীতা পঢ়িছিলো। এতিয়াৰ মানুহে শাস্ত্ৰক নামানেই। গীতাখন ল'লে তেওঁলোকৰ বুদ্ধি গুচি যায় কৃষ্ণৰ ফালে। সেই গীতাক সকলো ধৰ্মই নামানে। শিৱবাবাই কোৱা গীতা হৈছে সকলো শাস্ত্ৰৰ শিৰোমণি। পিতা ভগৱানে কয় তেওঁৱেই স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা। তেন্তে পিতাৰ পৰা তোমালোকে স্বৰ্গৰ বৰ্ষা পাব লাগে বা পিতাৰ ঘৰলৈ যাব লাগে। ভগৱানৰ ওচৰলৈ যাব বিচাৰে। সকলোৱে মুক্তিৰেই বিচাৰে। তেওঁলোকে জীৱনমুক্তিৰ বিষয়ে কি জানে। পিতাই কয় মইতো পঢ়াওঁ। মই আকৌ সৰ্বব্যাপী কেনেকৈ হ'ম। সৰ্বব্যাপী বুলি কলে মুখেই মিঠা নহয়। তেন্তে সন্তানসকল, এই কথাবোৰ ভালকৈ ধাৰণ কৰা আৰু বহুত মিঠা হোৱা। কাকো ঘৃণা কৰিব নালাগে। চিকিৎসক সকল আছে, কাৰোবাৰ কেনেকুৱা লেতেৰা বেমাৰ হয় তেতিয়াও তেওঁৰ দয়া উপজে আৰু পৰিষ্কাৰ কৰি দিয়ে। বুজিও পায় কিবা বেয়া কাম কৰিছে, তেওঁৰ এইয়া কৰ্মভোগ। পিতাই কয় মায়ীৰ প্ৰবেশতা হলে মনুষ্যৰ দ্বাৰা বিকৰ্মই হয় আৰু পাপী হৈ যায়। পাঁচ বিকাৰক বেয়া বুলি বুজে সেই কাৰণেতো সন্ন্যাসী সকলে পলায় যায়। পৱিত্ৰতাৰ মূল্য বহুত। এইটোতো বুজা আমি প্ৰথমে দেৱতাক প্ৰণাম কৰোঁ,পিছত সন্ন্যাসীসকলক কৰোঁ কাৰণ তেওঁলোকো পৱিত্ৰ বনায়। ভালবাৰ।

মৰমৰ সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাত-পিতা বাপদাদাৰ স্মৰণ, মৰম আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তান সকলক নমস্কাৰ।

* ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-

১) ভালকৈ পঢ়ি, শ্ৰীমতত থাকি পৱিত্ৰ হৈ নিজৰ ওপৰত দয়া কৰিব লাগে। কেতিয়াও নিষ্ঠুৰ হ'ব নালাগে।

২) কাকোয়েই ঘৃণা কৰিব নালাগে। পিতাৰ সমান মৰমৰ সাগৰ হ'ব লাগে।

***বৰদান:-** প্ৰবৃত্তিত থাকি সমৰ্পিত হৈ সেৱাৰ ৰাপত থাকোঁতাজন বাপদাদাৰ অন্তৰত স্থান প্ৰাপ্ত কৰোঁতা

যিসকল সন্তান প্ৰবৃত্তিত থাকিও সমৰ্পিত হয় তেওঁলোকৰ সহযোগত সেৱাৰ বৃক্ষ ফলেৰে পূৰ্ণ হয়। তেওঁলোকৰ সহযোগ বৃক্ষৰ পানী হৈ যায়। যেনেকৈ বৃক্ষত পানী পৰিলে ভাল ফল ওলায় তেনেকৈ শ্ৰেষ্ঠ সহযোগী আত্মাৰ সহযোগত বৃক্ষ ফলেৰে পূৰ্ণ হৈ পৰে। এনেকৈ সেৱাৰ ৰাপত সদায় থাকোঁতাজন, প্ৰবৃত্তিত থাকি সমৰ্পিত হৈ চলোঁতা সন্তানসকল বাপদাদাৰ অন্তৰত স্থান প্ৰাপ্ত কৰোঁত হয়

***গ্লোগান:-** অতিকমেও সময়ত সংকল্পক ঘূৰোৱা ব্ৰেক লগোৱাৰ যুক্তি শিকি ল'লে বুদ্ধিৰ শক্তি ব্যৰ্থ যাব নোৱাৰে।